

що друго? . . . Ами ако каже: „захласнало си са, момченце; полудѣлъ си ти, мой братко, умѣтъ си си изгубилъ! . . .“ Ала каквото бѣде, то нека да бѣде, а азъ ща отида.

Веднашъ намѣрихъ свободно време и отидохъ. Дойдохъ, — баба попадия ма посрѣшна предъ вратата и попита ма: „кого тѣрсишъ?“ — „Дѣда попа“, казвамъ. А въ това време, да ви кажа право, ми стана страшно и боязливо: „охъ, ако ѱ кажа, защо сжмъ дошалъ!“ Отиде тя, повика дѣда попа, а сама остана тука и стѣрчи предъ назе. А мене и ези-кѣтъ ми са захвана. — „Що е, защо, за какво си дошалъ?“ ма питатъ; а азъ и самъ не знаа какво и що да кажа. Най-напоконъ са пристрахувахъ и казахъ: „мола ти са, дѣдо попе, кажи ми ти щото ща да та попитамъ.“ — „Та де, кажи ми що искашъ и защо си дошалъ?“ — „Кажи ми, му казвамъ, умна и разумна дума.“ — „Що ти бжбрешъ, копелаче глупаво?“ казва той. — „Ехъ, азъ и сами знаа, че сжмъ глупавъ, истина сжмъ глупавъ: за това сжмъ и дошелъ при тебѣ, защото сжмъ глупавъ.“ — „Е, казвай де, защо си дошалъ и що ти трѣба?“ — „Кажи ми каква е земята и какъ тя изглѣда?“ — „Що? що ми казвашъ ти?“ — „Каква е нашата земя?“ Дѣдо попъ погледа на мене зачудено, баба попадия са засмѣя; а мене до толкова стана, криво и горчиво, щото и да ви разкажа не мога. — „За коя земя искашъ ти да знаешъ? Земи, казва, има сѣкакви: гнилисти, песжеливи, черноземи.“ — „Не това азъ искамъ да знаа, не за това та азъ